

Hồi 53 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Sải uống nước sông mà có chửa Thần cho dòng suối giải không thai

Người ấy xách bình bát cơm bước tới nói rằng:

- Tôi là Thổ Địa, thuật chuyện cho thánh tăng nghe: Bình bát cơm này của Đại Thánh đi hóa trai, bởi thầy không nghe lời, bỏ chỗ mà đi mới bị yêu bắt! Báo hại Đại Thánh cực khổ hết sức mới cứu được thầy! Vậy thôi thầy hãy ăn cơm lấy thảo, cho biết lòng Đại Thánh có công .

Tam Tạng nói:

- Như vậy thì thầy cảm ơn Ngô Không lắm, biết ngày nào cho quên. Phải chi cha Ừng bước ra khỏi vòng thì có đâu mắc nạn .

Tôn Hành Giả nói:

- Tại thầy không tin cái vòng của tôi, báo tôi bị cái vòng của chúng! Cực khổ kẻo sao cho cùng! Song cũng tại cái thằng ăn hèm này nói vô nói ra, thầy hay nghe lời nó, mới bị mang khổ! Thương hại cho ta đánh không lại nó, phải viện tướng trời, tướng trời cũng thua, ta thỉnh La Hán, La Hán bị nó thâm phép rồi cũng của tay. Nhờ ơn Phật Tổ chỉ đường tìm đến chủ nó là ông Thái Thượng, mới rõ là con Thanh ngư trốn xuống làm yêu. Nhờ có chủ nó xỏ mũi dắt về, nên cứu thầy mới được .

Tam Tạng nói:

- Từ rày sắp về sau, người bảo thế nào, thầy chẳng hề dám cãi .

Nói rồi đồng ngồi lại ăn cơm. Dỡ bình bát ra thấy hơi lên ngui ngút.

Tôn Hành Giả lấy làm lạ hỏi rằng:

- Cơm này đã lâu sao mà còn sốt?

Thổ Địa rằng:

- Khi Đại Thánh giao cơm ấy, tôi đem phơi khô, đến nay biết Đại Thánh đã thành công, nên tôi mới hấp lại cho nóng .

Giây phút ăn uống xong xả, giả từ Thổ Địa, thầy trò mới lên đường.

Đi khỏi núi tới đường bằng phẳng.

Hèn lâu qua mùa Xuân đầm ấm, tới sông kia thấy nước trong veo, Tôn Hành Giả thấy trên kia sông có nhà, sẵn ghe dưới bên, Tôn Hành Giả chỉ mà nói rằng:

- Cái này ấy chắc là kẻ đưa đò .

Bát Giới để gánh xuống kêu lớn rằng:

- Bớ đò, bớ đò, qua mau mà rước khách .

Kêu luôn ba, bốn tiếng, xảy có chiếc đò day mũi ra, người chèo đò chèo bộ khoan thai, hèn lâu qua mới tới; Tam Tạng coi lại là bà già chèo đò.

Tôn Hành Giả hỏi:

- Bà đưa đò phải không?

Bà ấy nói:

- Phải .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Vậy chớ ông đi đâu mà để bà chèo chống?

Bà ấy làm thỉnh cười chuôm chiêm.

Thầy trò dắt ngựa xuống đò, đoạn qua khỏi sông.

Sa Tăng trả tiền đò xong xã.

Bà đưa đò cười chuôm chiêm vào nhà.

Còn Tam Tạng thấy nước trong veo muốn uống, sai Bát Giới mức nước, Bát Giới sẵn khát, mức một bình bát đầy tràn.

Tam Tạng uống hết một phần, còn hai phần về Bát Giới uống róc.

Thầy trò điặng nửa giờ, Tam Tạng rên rằng:

- Ôi, đau bụng quá!

Bát Giới nói:

- Tôi cũng đau bụng như thầy .

Sa Tăng nói:

- Chắc là tại uống nước lạnh nên đau bụng .

Tam Tạng nói:

- Ôi, đau quá chừng đi!

Bát Giới nói:

- Cha chả, bây giờ cục chi trong bụng động hoài coi hình như đàn bà có thai ba bốn trắng, con máy thì phải!

Tam Tạng nói:

- Ta cũng y như vậy! .

Giây phút đi tới cái nhà dựa bên đường.

Tôn Hành Giả nói:

- May lắm, may lắm! Chắc nhà này là quán rượu quán trà, vào đó nghỉ ngơi, xin nước nóng cho thầy uống. Và hỏi thăm coi cáo thầy hốt thuốc đau bụng hay chăng? Tam Tạng mừng rỡ xuống ngựa vào nhà. Thấy có một bà già đương ngồi xe chỉ.

Tôn Hành Giả bái và nói rằng:

- Thầy tôi là Ngự đệ, em vua nước Đại Đường, vưng chỉ đi thỉnh kinh, bởi uống nước sông nên đau bụng...

Tôn Hành Giả nói chưa dứt tiếng, bà già ấy cười ngất hỏi rằng:

- Uống nước sông đằng kia phải không?

Tôn Hành Giả nói phải.

Bà ấy cười hả hả nói rằng:

- Ngộ lắm, ngộ lắm! Đi vào đây tôi nói chuyện cho mà nghe .

Tôn Hành Giả đỡ Tam Tạng, Sa Tăng vịn Bát Giới đồng vào.

Hai thầy trò bụng lớn chang chang, cứ châu mày rên mãi.

Tôn Hành Giả nói:

- Bà ôi! Thầy tôi và sư đệ bị chói nước nên đau bụng, sanh ra chúng cô trưởng như vậy! Xin bà làm ơn nấu nước trà cho thầy tôi uống. Tôi sẽ đền ơn tiền bạc cho bà Bà ấy cười ngất chạy vào trong kêu ba người đàn bà ra nữa, đồng ngó Tam Tạng mà cười hoài.

Khi ấy Tôn Hành Giả nổi giận, nghiêng răng trợn trợn.

Lũ đàn bà kinh hãi chạy vào trong.

Tôn Hành Giả bốc theo kéo bà ấy mà hăm rằng:

- Bà nấu nước cho mau kéo mà chết .

Bà ấy run lập cập nói rằng:

- Gia gia ôi, tôi có nấu nước trà, hai thầy uống cũng không hết đau bụng, gia gia buông ra tôi nói chuyện cho mà nghe: Đây là Tây Lương nữ quốc, không có đàn ông con trai. Bởi có ấy, gặp mấy thầy thì chúng tôi mừng lắm. Nguyên hai thầy uống lầm nhầm sông Mầu tử hà. Trong nước tôi, con gái hai mươi tuổi sắp lên mới dám uống một hớp nước ấy, uống rồi đau bụng thọ thai. Cách ba ngày đến nàh quán Nghinh dương mà ngó xuống suối Chiêu thai, nếu thấy có bóng hai hình thì biết sắp đến ngày sinh đẻ, uống nước trà sao hết chứng ấy!

Tam Tạng nghe nói thất sắc rằng:

- Đồ đệ ôi! Như vậy mới tính làm sao?

Còn Bát Giới rờ bụng và rên và nói rằng:

- Chao ôi! Biết để ngã nào choặng!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Đến chừng ấy thì nứt rách, lo chi không chỗ cho con ra!

Bát Giới nghe nói vật mình rằng:

- Ôi thôi, ôi thôi! Chắc chết, chắc chết!

Sa Tăng cười rằng:

- Anh đừng có vật mình, e nó động thai mà khó!

Bát Giới khóc mà nói với Hành Giả rằng:

- Anh làm ơn rước mụ cho mau cái hơi đau quặn quặn như vậy, chắc là chuyển bụng .

Sa Tăng cười rằng:

- Anh hãy ngồi cho vững vàng mà đợi đại ca rước mụ. Nếu anh vững vàng lắm, e nó bực lòi ối bất tử, mụ chưa tới, ai rước cho anh. Chớ bà cười này chắc không chịu khó!

Tam Tạng rên và hỏi rằng:

- Đây có nhà thầy thuốc hay chăng? Xin bà làm ơn chỉ giùm hốt một thang phá thai uống thử!

Bà ấy nói:

- Thầy thuốc thiếu gì, thầy nào hốt phá thai cho nổi. Trừ ra qua phía Nam, núi Giải Dương, động Phá Nhi, mức nước giếng Lạc Thai mà uống một hớp, thì tiêu tán tức thì. Song bây giờ mức nước ấy không dâng nữa; vì có thầy đạo sĩ xưng là Như Ý chơn tiên, năm nay về chiêm cử động Phá Nhi, cải lại là am Tự Tiên, rào giếng Lạc Thai không cho ai mức nước. Nếu ai đứng lễ trọng hết lòng cầu khẩn mới cho mức một

chén mà thôi! Mấy thầy là sai đi đường, tiền bạc bao nhiêu mà mua lễ vật. Thôi chừng nào tới đâu hay tới đó, liều mạng mà để cho xong .

Tôn Hành Giả mừng rỡ hỏi phăng rằng:

- Chẳng hay núi Giải Dương cách mấy dặm .

Bà ấy nói:

- Xa lắm, xa lắm, cách ba ngàn dặm có dư .

Tôn Hành Giả nói:

- Xong lắm xong lắm, xin thầy đừng lo, để tôi đi múc nước. Vậy xin bà cho tôi mượn cái chén mau mau .

Tôn Hành Giả cầm chén nhảy lên mây.

Bà ấy thấy kinh lạ thỉnh không mà nói rằng:

- Tôi không dè hòa thượng đang vân, thiết thần thông quảng đại!

Khi ấy bà nọ lạy rồi, vào kêu mấy người đàn bà ra, thuật chuyện hòa thượng đang vân, đồng lạy Tam Tạng mà kêu bằng La Hán bồ tát. Rồi nấu nước trà dọn cơm chay thiết đãi tử tế.

Còn Tôn Hành Giả nhảy qua phía Nam, thấy hòn núi lớn; ngó xuống thấy dựa núi có một cái am, thấy đạo sĩ già ngồi xếp bằng trên nệm.

Tôn Hành Giả bước xuống bái liền, đạo sĩ già đáp lễ hỏi rằng:

- Ông ở đâu đến am tôi, có chuyện chi?

Tôn Hành Giả nói:

- Tôi ở nước Đại Đường vùng chỉ thiên tử đi thỉnh kinh Tây Phương. Bởi thầy tôi làm nước sông Mẫu tử, nay đau bụng quá chừng. Người ta điềm chỉ có Như Ý chơn tiên, nên tôi đến xin một chén nước giếng Lạc Thai cho thầy tôi uống. Xin lão sư chỉ giùm chơn tiên cho tôi .

Đạo sĩ cười rằng:

- Đây là Phá nhi động, nay cải lại là am Tự tiên. Còn ta là đệ tử Như Ý chơn tiên, ông tên chi nói cho rành, ta sẽ bạch lại?

Tôn Hành Giả nói:

- Tôi là Tôn ngộ Không .

Đạo sĩ già hỏi:

- Vậy chớ lễ vật ở đâu?

Tôn Hành Giả nói:

- Bần tăng là kẻ đi đường không có bạc tiền mà sắm lễ .

Đạo sĩ già cười rằng:

- Thầy ta rào cái giếng Lạc Thai, chẳng hề cho không ai hết thầy. Ông hãy về sắm lễ đem tới, ta sẽ bạch giùm cho, nếu không có thì về tình bao nhiêu cũng không bằng thánh chỉ, thầy vào bạch rõ tên họ tôi, chắc chơn tiên cho hết cả giếng, chẳng những một bát nước là nhiều .

Đạo sĩ già nghe nói lớn lối, không biết ông là Thiên Lôi nào, lật đặt vào am bạch lại.

Như Ý chơn tiên nghe nói, nổi giận thay áo, cầm móc vàng ra cửa am hỏi rằng:

- Tôn Ngộ Không ở đâu?

Tôn Hành Giả chấp tay bái và bạch rằng:

- Bần tăng là Tôn Ngộ Không .

Như Ý chơn tiên cười rằng:

- Tôn Ngộ Không có biết ta chăng?

Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Bần tăng từ khi quy y đến nay, ít tới lui với bằng hữu cố cựu; vì mắc đi thỉnh kinh với thầy tôi. Hồi ban mai nghe xóm ở gần sông Mầu tử nói hiệu chơn tiên, nên tôi mới tìm đến .

Như Ý chơn tiên hỏi:

- Ta tu hành giữ phận tu hành, người cầu Phật lo đi cầu Phật; tìm đến ta làm chi? Tôn Hành Giả bạch rằng:

- Bởi thầy tôi uống lầm nước sông Mầu tử, nay đau bụng muốn thành thai. Nên tôi đến am tiên, xin bát nước Lạc Thai giải độc .

Như Ý chơn tiên trợn mắt hỏi rằng:

- Thầy người phải là Đường Tăng Tam Tạng chăng?

Tôn Hành Giả thưa phải.

Như Ý chơn tiên nghiêng rằng nói rằng:

- Chúng bây có gặp Thánh Anh đại vương chăng?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Nó là Hồng Hải Nhi ở động Hỏa Vân, thiết là yêu quái; đại vương hỏi thăm nó làm chi?

Như Ý chơn tiên nói:

- Nó là cháu ta đó. Bởi ta là em Ngưu Ma Vương, khi trước ta có đặt thơ anh ta, nói: Học trò lớn Tam Tạng là Tôn ngộ Không, nó hại Thánh Anh khôn nạn. Nên ta quyết tìm người cho gặp mà báo cừ. Nay người còn mong tới đây xin nước chớ! Tôn Hành Giả cười và nói xuôi rằng:

- Chơn tiên nghe lầm đó lệnh huynh là bạn hữu của tôi, Hồng Hải kêu tôi bằng chú. Nay lệnh diệt theo Quan Âm đã thành chánh quả làm Thiện Tài đồng tử rồi, tôi cũng không bằng nó nữa. Sao chơn tiên không già ơn một tiếng, lại cừ oán nổi gì, có khi ông chưa hay việc ấy sao chớ!

Như Ý chơn tiên nạt rằng:

- Con khi này mỏng môi, nên lão khẩu lắm! Cháu ta làm đại vương tại Hỏa Vân động, vinh hiển biết chừng nào. Nay bị người mà nó phải làm tôi tớ Quan Âm, lại còn kể ơn nữa

Nói rồi liền xáng một Kim câu.

Tôn Hành Giả đưa thiết băng đỡ mà năn nỉ rằng:

- Thôi chơn tiên chớ hờn giận làm chi, cho bát nước đặt tôi về kéo trễ .

Như Ý chơn tiên nói:

- Người thiết không biết hổ thẹn, theo môn trốn với ai? Thôi, người đánh với ta ba

hiệp cầm đồng, thì cho một bát nước, nếu người thiếu sức, thì giết mà báo cừu cháu ta .

Tôn Hành Giả nổi giận mắng rằng:

- Thiết mi không biết gì mới quyết sanh tử, muốn đánh thì đánh chơi . Nói rồi đập một thiết băng.

Như Ý chơn tiên đã bủn rủn chơn tay, đâm đầu chạy riết.

Tôn Hành Giả không theo, quyết vô giếng mức nước.

Chẳng ngờ đạo sĩ già đóng cửa ngõ rồi.

Tôn Hành Giả đập cửa lướt vào đạo sĩ già thất kinh chạy mất.

Tôn Hành Giả kiểm đăng cái thùng, mới thông xuống xách nước, kể bị Như Ý chơn tiên đưa câu móc kéo giò, Tôn Hành Giả nhào hót.

Tôn Hành Giả chờ dậy, lấy thiết băng đập đùa.

Như T1 chơn tiên chạy dang ra không dám cự chiến, đứng ngó chừng mà hăm rằng: - Đố người xách đăng nước .

Tôn Hành Giả nói:

- Nếu người lại đây nữa, thì ta đập chết cho rồi .

Như T1 chơn tiên thiết không dám đánh, song đợi Hành Giả cúi xách nước thì giựt căng móc giò.

Khi ấy Tôn Hành Giả lập thế: Tay tả cầm thiết băng múa mà giữ mình, tay hữu nắm dây thông xuống giếng sâu xách nước.

Kể bị móc giò nữa, Tôn Hành Giả té nhào, làm rớt thùng xuống giếng.

Tôn Hành Giả nổi nóng, vác thiết băng rượt Như Ý chơn tiên chạy te.

Trở lại giếng không có thùng chẳng biết làm sao mà mức nước. Tính làm thế cho có cái thùng, thì sợ Như Ý chơn tiên hờm móc nữa. Suy đi xét lại, phải có người phụ lực mới xong. Nghĩ rồi đăng vân về xóm cũ, mà kêu Sa Tăng phụ lực.

Nói về Tam Tạng và Bát Giới đương rên mình, nghe tiếng kêu, liền hỏi Sa Tăng ra lập tức.

Tôn Hành Giả bước vào thuật chuyện cho thầy nghe.

Tam Tạng khóc ròng mà nói rằng:

- Đồ đệ ôi! Như vậy biết làm sao cho đăng nước?

Tôn Hành Giả nói: - Không hề chi, để Sa Tăng đi với tôi, tôi đánh với nó cầm chừng, để Sa Tăng mức nước thì đăng .

Tam Tạng nói:

- Hai người đi hết, lấy ai săn sóc người đau?

Bà chủ nói:

- Xin La Hán đừng lo, ở nhà có chúng tôi săn sóc, khi mấy thầy mới đến, thiết chúng tôi có ý thương riêng, sau thấy Bồ Tát đăng vân nên chúng tôi kính trọng không khi nào dám làm hại mà sợ .

Tôn Hành Giả hứ một tiếng mà nói rằng:

- Đồn bà mà làm hại đặng ai, khéo nói cho rộn!

Bà ấy cười rằng:

- Gia gia ôi, bởi các ông có phước nên đến nhằm nhà chúng tôi, vì nội nhà này lớn tuổi hết; chớ có phải nhằm nhà khác, các ông không đặng vuông tròn .

Bát Giới nghe nói, ôm bụng rên mà hỏi rằng:

- Làm sao mà chẳng đặng vuông tròn?

Bà ấy nói:

- Năm chị em tôi đều có tuổi, nên chuyện nguyệt hoa cũng không màng, nên chẳng nỡ hại người tu niệm. Chớ như nhà khác nhiều nàng xuân sắc, lẽ nào bướm chẳng say hoa, nếu các người chẳng thuận từng hì họ lột da làm hương đại, kho trông sự sống ở đời .

Bát Giới nói:

- Như vậy thì tôi khỏi lo, thịt ai thơm thì nó ưa hửi, chớ thịt tôi tanh rình chắc nó không thèm lóc mà sợ .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Người hãy la nín cho khỏe mà đề, đề nói giả ngộ cho hao hơi?

Nói rồi, bảo bà ấy cho mượn một cái thùng buộc dây dài hai anh đằng vân đến núi ấy.

Tôn Hành Giả dặn Sa Tăng núp đó coi chừng, đợi mình đánh ầu đả với Như Ý chơn tiên, sẽ thừa cơ lén vào mức nước đem về trước.

Đoạn dặn dò xong xả, xách thiết băng tới am, biểu mở cửa lập tức.

Đạo sĩ già vào báo lại.

Như Ý chơn tiên nổi giận xách kim câu ra cửa nạt rằng:

- Con khi đột này, còn tới làm chi nữa?

Tôn Hành Giả nói:

- Ta đi xin nước chớ đi đâu?

Như Ý chơn tiên nói:

- Dầu vương công tể tướng muốn xin nước giếng ta cũng phải dựng lễ vật. Huống chi ngươi là người cừ oán đi tới mà xin không!

Tôn Hành Giả hỏi:

- Người không cho thiệt hay sao?

Như Ý chơn tiên nói:

- Chẳng hề cho một nhỏ .

Tôn Hành Giả rút thiết băng đập đũa!

Như Ý chơn tiên đưa kim câu ra đỡ. Hai người hỗn chiến, Tôn Hành Giả cố ý dụ Như Ý chơn tiên ra ngoài xa.

Như Ý chơn tiên ngỡ Hành Giả thiệt thua, cứ theo đánh mãi.

Còn Sa Tăng xách thùng chạy vào giếng.

Lão đạo sĩ cản lại, bị Sa Tăng đánh cho một gậy gãy tay, thất kinh kêu trời chạy mất.

Sa Tăng xách đầy một thùng nước, đằng vân kêu Hành Giả nói rằng:

- Đại ca ôi, tôi đã múc nước rồi, anh tha nó làm ơn, đồng đi về cho khỏe .

Tôn Hành Giả nghe rõ, đưa thiết băng đỡ mà nói rằng:

- Ta cũng muốn giết mi cho rồi đời, song ngươi chưa đáng tội chết. Vả lại vị tình anh Ngưu Ma Vương một chút nên mới thứ tay. Em ta xách nước về rồi, ta cũng tha ngươi đặng trở lại. Từ nay sắp tới ai xin nước mi cũng phải cho không. Chẳng nên choán của đời mà thâm lễ lộc nữa!

Như Ý chơn tiên thấy Hành Giả không đánh, thừa cơ lấy câu móc giật giò.

Tôn Hành Giả nhảy tránh khỏi rồi, xô Như Ý chơn tiên nhào hót.

Rồi giật kim câu bẻ hai nhập lại bẻ luôn thành bốn đoạn quăng xuống đất.

Như Ý chơn tiên kinh hãi, đứng le lưỡi run én Tôn Hành Giả cười trời rồi đặng vân bay mất.

Khi ấy Sa Tăng bay trước, thấy Tôn Hành Giả theo sau cùng nhau mừng rỡ về tới cửa, thấy Bát Giới dựa ghế mà ôm .

Tôn Hành Giả cười và hỏi rằng:

- Chùng nào ngươi nằm chỗ?

Bát Giới nói:

- Anh đừng giả ngộ, chẳng hay xin nước đặng chẳng?

Sa Tăng cười rằng:

- Nước đầy nhóc một thùng, mặc sức uống cho đã .

Tam Tạng nói:

- Hai người nhọc công mệt sức lắm mới đặng nước này .

Mấy người đồn bà mừng rỡ, khen rằng:

- Bồ Tát ôi! Thiệt nước nầy quý lắm!

Nói rồi múc nửa chén kiêu đưa cho Tam Tạng mà nói rằng:

- Xin thầy uống một hớp cũng đủ phá thai .

Bát Giới nói:

- Tôi chẳng cần chén bát làm chi, để bụng thùng mà núc cho mau thấm .

Bà ấy nói:

- Không đặng đâu, nếu uống nhiều thì tiêu hết gan ruột .

Bát Giới nghe nói le lưỡi, uống nửa chén mà thôi.

Giây phút hai thầy trò sôi bụng râm râm.

Bát Giới đại tiểu ra một lượt!

Tam Tạng hỏi thăm chỗ đi tiểu!

Tôn Hành Giả nói:

- Thầy ôi! Chẳng nên ra gió làm chi, e đi đất lạnh chơn, sanh chùng sán hạn thì khó lắm!

Bà ấy xách hai cái thùng ra, thầy trò lãnh mỗi người một cái, Tả và tiểu hơn mấy lần, bụng xẹp khô như cũ.

Bà ấy đem cháo mời ăn, Bát Giới nói:

- Xin pha giùm một áng nước nóng, tắm cho sạch rồi sẽ ăn .

Sa Tăng nói:

- Anh còn non ngày, nếu tắm sớm e khi trúng nước!

Bát Giới nói:

- Không phải bung mà cử, ấy là sảo, nhắm cũng chẳng hề chi .

Nói rồi thấy bà ấy đem chậu nước ra, hai thầy trò rửa mình sạch sẽ.

Tam Tạng ăn vài chén cháo.

Bát Giới bụng trống làm hết mười tô lại xin thêm ít chén nữa!

Tôn Hành Giả nói rằng:

- Đẻ ra mới xộp bụng rồi, rán mà ăn vô cho nhiều, nó sẽ hườn lại như cũ .

Bà ấy bạch với Tam Tạng rằng:

- Xin thầy từ bi, cho tôi xin thùng nước ấy .

Tôn Hành Giả nói hót rằng:

- Xách đi đâu thì xách đi .

Bà ấy tạ ơn rồi rót nước vào tỉnh, đem chôn phía sau.

Bà ấy nói với mấy nàng kia rằng:

- Đổi hết tĩn nước này, ta mua đặng cái hòm để dưỡng già!

Ai nấy nghe nói đều cười, rồi dọn cơm chay mà đãi.

Nghỉ đó một đêm, rạng ngày từ dòi gót.

Hết Hồi 53 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

[Xem Hồi 54](#)